

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: **MULTIAGRO v.o.s. SLATINA**, IČ 15030342
sídlem Slatina 116, 566 01 Slatina
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Pacovským
sídlem Čelakovského sady 433/10, Praha 2

proti
žalovaný: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2019, č. j. PPR-36409-5/ČJ-2018-990450,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného, které je uvedeno v záhlaví tohoto rozsudku, bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru

služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, Pardubice, č. j. KRPE-91615-34/ČJ-2017-1700IY-OD ze dne 31. 10. 2018 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o povolení provozování soukromé střelnice v B. Jako důvod zastavení řízení bylo uvedeno neodstranění vad žádosti o povolení provozování předmětné střelnice. Konkrétně pak správní orgán I. stupně neuznal jako ve věci dostačující pravomocné kolaudační rozhodnutí, a to rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu při Krajské vojenské a ubytovací správě v Pardubicích – povolení k trvalému provozu pěchotní střelnice J. – B. – ze dne 14. 11. 1980, č. j. 101-24-424. Správní orgán I. stupně trval na tom, že toto rozhodnutí se vztahovalo pouze k provozu vojenské pěchotní střelnice a nelze na jeho základě provozovat střelnici k soukromým nebo komerčním účelům. Žalovaný pak k odvolání žalobce prvostupňové rozhodnutí včetně právní argumentace potvrdil.

2. Žalobce napadl žalované rozhodnutí včasnou žalobou, kterou podal podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce uplatnil následující žalobní body. Žalobce předně tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce připomněl skutkové okolnosti věci, konkrétně uzavření smlouvy s Českou republikou – Ministerstvem obrany ze dne 15. 11. 2016, podle které žalobce nabyl vlastnické právo k nemovitým věcem a to včetně příslušenství, přičemž součástí a příslušenstvím těchto nemovitých věcí je dle smlouvy také pěchotní střelnice (včetně střeleckého stanoviště). Žalobce přitom nemovitosti zakoupil právě s úmyslem provozovat zde střelnici. Žalobce má za to, že shora uvedené rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu při Krajské vojenské a ubytovací správě v Pardubicích, č. j. 101-24-424 ze dne 14. 11. 1980, je dostatečným právním titulem k povolení provozu střelnice podle zák. č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních). Žalobce zdůraznil, že v průběhu správního řízení se správním orgánem I. stupně spolupracoval, dokonce výzva správního orgánu I. stupně ze dne 19. 1. 2018, kdy byl žalobce vyzván k předložení souhlasu vlastníka sousedního pozemku, byla nadbytečná, neboť tento nebyl účastníkem řízení o povolení provozu střelnice. Správní orgán I. stupně si přitom v průběhu správního řízení vyžádal stanovisko od Městského úřadu L. ze dne 13. 8. 2018, č. j. PD 3819/2018, podle kterého je k provozování střelnice jako komerční střelnice nutné projednání v územním a stavebním řízení s kladným výsledkem v podobě pravomocného kolaudačního rozhodnutí.
3. Žalobce s takovým postupem správního orgánu I. stupně nesouhlasí a jak již je uvedeno, je přesvědčen o tom, že rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu při Krajské vojenské a ubytovací správě v Pardubicích, č. j. 101-24-424 ze dne 14. 11. 1980, je dostatečným právním titulem k provozování komerční střelnice. Žalobce totiž tvrdí, že uvedené rozhodnutí splňuje podmínky listiny ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. Dále poukazuje na samotný výpis z katastru nemovitostí, který jednoznačně prokazuje vlastnické právo žalobce k předmětným nemovitým věcem, na kterých má být střelnice provozována. Žalobce proto tvrdí, že vydání nového územního rozhodnutí, stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí není odůvodněno nutností stavebních úprav v areálu žalobce. Stejně tak žalobce nesouhlasí s tím, že listinu ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o střelných zbraních může v dané věci vydat jako příslušný správní orgán pouze Městský úřad L. Žalobce je toho názoru, že pokud by zákonodárce měl ve smyslu ust. § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních na mysli pouze rozhodnutí stavebního úřadu, pak by to

zde explicitně vyjádřil. Dle žalobce nemůže být ani důvodem pro odeprání této listiny skutečnost, že byla vydána podle předchozí právní úpravy.

4. Žalobce proto navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na zhodnocení skutkového stavu a rovněž tak na právním názoru k této věci, jak jej vyjádřil v žalovaném rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že podle ust. § 1 odst. 2 písm. e) zákona o zbraních se tento zákon nevztahuje na zřizování a provozování střelnice Ministerstvem obrany, ozbrojenými silami České republiky, a to pouze pro jejich potřebu. Převodem uvedené střelnice se však předmětná střelnice dostala do působnosti ust. § 52 zákona o zbraních. Žalobce proto postupoval správně, když podal žádost o povolení provozu předmětné střelnice, avšak již nedoložil listinu, kterou předpokládá ust. § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. Žalobcem odkazované rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu při Krajské vojenské a ubytovací správě v Pardubicích, č. j. 101-24-424 ze dne 14. 11. 1980, bylo vydáno pro útvar Československé lidové armády a osobou odpovědnou za provoz střelnice byl velitel útvaru VÚ X J. s tím, že při provozu střelnice budou plněny povinnosti podle předpisu Zák. 1-1 a Stav. 1-1, tedy podle vojenských předpisů. Žalovaný doplnil, že pokud by bylo tomuto rozhodnutí přiznáno postavení listiny podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, pak by se po žalobci obtížně vymáhalo plnění povinností provozovatele střelnice. Dále připomněl, že předmětná střelnice nebyla Ministerstvem obrany provozována jako střelnice od roku 1996 a že tedy lze její stav hodnotit jako nevhodný k provozu střelnice. Proto je zcela logický názor Městského úřadu L. ze dne 13. 8. 2018 vyjádřený v záznamu o úkonu č. j. PD 3819/2018, že předmětnou střelnici nelze užívat jako komerční střelnici a že k jejímu provozování je třeba projednání v územním a stavebním řízení, jehož výsledkem musí být pravomocné kolaudační rozhodnutí.
6. Ze všech shora uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, a to podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů v souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s., přičemž ve věci bylo rozhodnuto po provedení ústního jednání dne 13. 11. 2019. Při tomto jednání žalobce zopakoval svoji argumentaci obsaženou v žalobě. Účastníci řízení učinili mezi sebou nesporným, že kolaudační rozhodnutí ze dne 14. 11. 1980 bylo vydáno v souladu se zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu. S ohledem na uvedené pak již nebyl prováděn důkaz sdělením Ministerstva obrany ze dne 25. 7. 2015, kterým chtěl původně žalobce prokazovat právě tuto skutečnost. Dále žalobce doplnil, že se dle něho jedná o obdobnou situaci tomu, kdy byly na soukromé, fyzické nebo právnické osoby převáděny z majetku České republiky bytové domy, garáže nebo jiné objekty, kterými do té doby disponovalo Ministerstvo obrany. K tomu žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že před rokem 1989 nebylo možné, aby soukromý subjekt provozoval střelnici, nelze uvažovat ani o tom, že by snad kolaudační rozhodnutí z roku 1980 mohlo být kolaudačním rozhodnutím pro provozování střelnice soukromým subjektem. Nadto se jednalo o střelnici, jejíž provoz byl zamýšlen na zbraň určené výlučně k vojenskému použití. Dle žalobce se podle provozního řádu, který je navrhován na současnou střelnici se s ohledem na předpokládané

převážně civilní využívání střelnice nebude jednat o srovnatelně nebezpečné zbraně s těmi, které jsou využívány při vojenském výcviku.

8. Krajský soud poznamenává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou z dílčí argumentace a tu obsáhle vyvrátit, jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).
9. Nyní k samotnému soudnímu přezkumu. Na danou problematiku dopadá právní úprava obsažená v zákoně o zbraních. Podle ust. § 1 odst. 1 tento zákon upravuje nakládání se střelnými zbraněmi a střelivem, podmínky pro provozování střelnic, nakládání s municí a provádění pyrotechnického průzkumu. Podle ust. § 1 odst. 2 písm. e) téhož zákona se tento zákon nevztahuje na zřizování a provozování střelnic Českým úřadem pro zkoušení zbraní a střeliva, Ministerstvem vnitra, Ministerstvem obrany, Ozbrojenými silami České republiky, Vojenskou policií, bezpečnostními sbory, Vojenským zpravodajstvím nebo ozbrojenými silami, anebo sbory jiných států při jejich pobytu na území ČR podle zvláštního právního předpisu nebo mezinárodní smlouvy, která je součástí právního řádu, pouze pro jejich potřebu. Obdobně vyznívá rovněž text důvodové zprávy k ust. § 1 (zdroj - systém ASPI), kde je výslovně uvedeno: *„Stejně tak je z režimu návrhu zákona vyňato zřizování a provozování střelnic uvedenými subjekty a zbraně, střelivo a vojenská munice ve vlastnictví státu, které jsou drženy ke sbírkovým, výzkumně vývojovým nebo muzejním účelům těchto subjektů, Ministerstva vnitra a Ministerstva obrany.“* Tedy z uvedené právní úpravy je jednoznačné, že tento zákon se vztahuje na povolení a provozování střelnic soukromými subjekty.
10. Jestliže žalobce hodlá provozovat jako soukromá osoba střelnici pro zájmové či komerční účely, pak musí splňovat podmínky pro zřízení a provozování střelnice podle tohoto zákona a nemůže se odkazovat na jím tvrzenou kontinuitu povoleného provozu bývalé pěchotní vojenské střelnice. Tedy žalobce byl v souladu s ust. § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních povinen připojit k žádosti o povolení k provozování střelnice listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici. Tato listina je přitom pouze jednou z příloh k žádosti o povolení provozování střelnice. Jestliže žalobce tvrdí, že touto listinou je právě rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu při Krajské vojenské ubytovací a stavební správě v Pardubicích ze dne 14. 11. 1980, č. j. 101-24-424, pak právě z účelu zákona a dále rovněž ze samotného obsahu žalobcem odkazovaného rozhodnutí je zcela zjevné, že toto rozhodnutí listinou ve smyslu ust. § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních být nemůže. Toto rozhodnutí bylo totiž vydáno vojenským stavebním úřadem jako povolení k trvalému provozu (užívání) pěchotní střelnice J. – B. a podle tohoto výroku tohoto rozhodnutí je: *„Velitel uvedeného útvaru, jako provozovatel oprávněn počínaje dnem vydání rozhodnutí užívat pěchotní střelnici J. – B. To vše ovšem za podmínek projektové dokumentace, přijímacího zápisu a provozního řádu pěchotní střelnice č. j. 02616/79.“* Dále jsou ve výrokové části rozhodnutí pod bodem III. stanoveny povinnosti provozovatele, které se vztahují na

příslušné velitele, kteří odpovídají za využití a správu objektu a kteří jsou povinni objekty konkrétním způsobem užívat.

11. Krajský soud zdůrazňuje, že již z data vydání tohoto rozhodnutí, tj. 14. 11. 1980, je zjevné a to z historického kontextu vydání rozhodnutí, že se toto rozhodnutí nemohlo vztahovat na zprovoznění a užívání střelnice soukromým subjektem, neboť, jak žalovaný správně uvedl, v době vydání tohoto rozhodnutí žádné provozování střelnice soukromým subjektem vůbec právní úprava nepřipouštěla. Právě tuto okolnost považuje krajský soud za dostatečný argument, proč tato listina nebyla uznána jako listina podle ust. § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních.
12. Pokud žalobce namítal, že se jedná o případ obdobný tomu, kdy jsou nadále bez rekolaudace užívány obytné domy, garáže či jiné objekty, které byly původně ve vlastnictví státu a v užívání Ministerstva obrany, pak soud zdůrazňuje, že z účelu užívání této nemovitosti jako střelnice, a to původně jako Vojenské pěchotní střelnice, nyní jako střelnice k soukromým účelům, je nepochybné, že se nejedná o skutkově obdobné případy, a proto se nelze důvodně dovolávat srovnatelnosti toho, že v případě převodu obytných domů nebyla k dalšímu užívání zapotřebí rekolaudace. Tedy tato argumentace ze strany žalobce je zcela nepřipadná, neboť pomíjí významnost a společenskou důležitost řádné regulace zprovoznění a užívání střelnice soukromým subjektem. Tedy krajský soud činí ten významný závěr v této věci, že rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu při Krajské vojenské ubytovací a stavební správě Pardubice, č. j. 101-24-424 ze dne 14. 11. 1980, není listinou podle ust. § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. Jestliže proto správní orgán I. stupně a následně pak žalovaný neuznali žalobci splnění předpokladu podle ust. § 52 odst. 4 písm. a) v dané věci, pak postupovali v souladu se zákonem o střelných zbraních.
13. Žalobce přitom nespороval, že by správní orgán I. stupně žalobce řádně nevyzval k předložení listiny, přičemž v souladu se sdělením Městského úřadu L., jako příslušného stavebního úřadu dle polohy nemovitosti, v níž se má střelnice nacházet, byl žalobce řádně poučen, že je třeba projednání jeho záměru v územním a dále ve stavebním řízení s jednoznačným výsledkem v podobě pravomocného kolaudačního rozhodnutí. Postup správního orgánu I. stupně je přitom zachycen v rozhodnutí žalovaného. Pro posouzení této věci je rozhodné, že správní orgán I. stupně požádal dne 14. 8. 2018 o vyjádření Městský úřad L., zda v textu uvedená palebná stanoviště podléhají rozhodnutí od příslušného úřadu či nikoliv. Existenci těchto palebných stanovišť nikdo nespороval a v průběhu správního řízení byly zjištěny při ohledání dne 20. 7. 2018. Též dne 20. 7. 2018 provedl Městský úřad L., odbor správní, oddělení stavební úřad, kontrolní prohlídku za účelem ověření dokumentace stavby objektu technického zázemí v bývalé vojenské pěchotní střelnici v B. Ve vyjádření uvedeného stavebního úřadu k případnému záměru provozování střelnice v B. je uvedeno: „*Stavební úřad obdržel od obce B. dne 28. 5. 2018 a Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, dne 14. 8. 2018, žádosti o vyjádření k záměru firmy MULTIAGRO v.o.s. Slatina, IČ 15030342, jako vlastníka pozemků p. č. X, X, X a st. p. č. X v k. ú. B. k provozování komerční střelnice a ověření využití tohoto území k požadovanému záměru. (...) Nelze užívat k účelu: „Komerční střelnice“.* Dále je zde uvedeno, že území není užíváno více jak 20 let a stavebně technický stav stavebních objektů neodpovídá současným technickým požadavkům na stavby, ani podmínkám pro bezpečné užívání území. Dle

rozdělovníku obdržel toto vyjádření, které je na jedné listině spolu se záznamem o kontrolní prohlídce ze dne 20. 7. 2018 rovněž žalobce.

14. Výzvou k odstranění nedostatků žádosti ze dne 14. 8. 2018, č. j. KRPE-91615-26/ČJ-2017-1700IY-OD, správní orgán I. stupně vyzval žalobce k předložení listiny prokazující oprávnění nemovitost užívat jako střelnici podle ust. § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. Tato výzva byla žalobci doručena do datové schránky dne 20. 8. 2018. Správní orgán I. stupně usnesením správní řízení o povolení k provozování střelnice přerušil do doby odstranění nedostatků žádosti, nejdéle do 14. 9. 2018. Výslovně uvedl v odůvodnění usnesení, že žalobce nepřipojil listinu prokazující oprávnění nemovitosti užívat jako střelnici. Mimo to žalobce nedoložil provozní řád střelnice, resp. tento provozní řád nebyl v souladu se střelnicí, avšak to není předmětem dané věci. Rovněž toto usnesení bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 20. 8. 2018. Dne 12. 9. 2018 předložil žalobce jako listinu, která má prokazovat oprávnění provozovat střelnici, kupní smlouvu uzavřenou mezi žalobcem a Českou republikou – Ministerstvem obrany ze dne 15. 11. 2016. Touto kupní smlouvou byly žalobci prodány nemovitosti, v nichž hodlá provozovat střelnici. S ohledem na to, že obsah této smlouvy nebyl předmětem sporu mezi účastníky řízení, nepovažuje soud za podstatné věnovat se podrobně ustanovení této smlouvy. Toliko lze uvést, že z článku II. „*předmět koupě*“ je zřejmé, že jako předmět koupě byly rovněž součástí a příslušenství nemovitostí uvedených pod bodem 1 článku II., a to pěchotní střelnice včetně střeleckého stanoviště a nástřelný val. Jak již uvedeno, tyto skutečnosti nikdo z účastníků nespороval. Žalobce dne 2. 10. 2018 doložil již shora opakovaně uváděné rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu při Krajské vojenské ubytovací a stavební správě Pardubice, č. j. 101-24-424 ze dne 14. 11. 1980, když měl za to, že se jedná o rozhodnutí, kterým prokazuje, k jakému účelu byl objekt střelnice určen a zkolaudován a tedy, že je to rozhodnutí, jímž vyhovuje výzvě správního orgánu I. stupně k odstranění vad v žádosti. Žalovaný pak usnesením ze dne 31. 10. 2018, č. j. KRPE-91615-34/ČJ-2017-1700IY-OD, řízení ve věci žádosti o povolení provozování střelnice podané dne 21. 11. 2017 žalobcem zastavil s tím, že žalobce nepředložil povinné přílohy podle ust. § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních.
15. Žalobce podal proti uvedenému usnesení odvolání, které doplnil listinami prokazujícími zapsání uvedených nemovitostí do katastru nemovitostí. Předložil rovněž listinu Vojenské ubytovací a stavební správy Pardubice ze dne 4. 10. 1999 a ze dne 21. 6. 1999, a to doplnění listin k žádosti o zápis budov do katastru nemovitostí a žádost o zápis budov do KN, ze kterých vyplývá, že předmětem zápisu do katastru nemovitostí je pouze budova řídicí věže postavená na stavební parcele č. 219 v katastrálním území B. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že z kupní smlouvy nelze dovodit skutečnost, že pěchotní střelnice v B. byla na žalobce převedena jako střelnice provozovaná podle ust. § 52 zákona o zbraních.
16. Pokud jde o polemiku žalobce o tom, jaká listina je míněna v ust. § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, k tomu soud uvádí, že právě zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon, upravuje podle § 1 odst. 2 povolování staveb a jejich změn, stejně tak jako užívání a odstraňování staveb. Podle § 76 odst. 1 stavebního zákona pak lze umísťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit vliv jejich užívání na území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak. Úprava stavebního řízení je pak obsažena v § 108 a následujících

stavebního zákona, přičemž podle § 108 odst. 1 stavebního zákona se stavební povolení vyžaduje u staveb všeho druhu bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, účel a dobu trvání, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak. Kolaudace je pak upravena v § 119 stavebního zákona.

17. Ze všech shora uvedených důvodů nemá krajský soud žádné rozumné pochybnosti o tom, že žalobce nepředložil listinu, která by splňovala podmínky ust. § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, tedy listinu, která by prokazovala oprávnění užívat nemovitost jako střelnici. Vzhledem k tomu, že žalobce tento zákonný požadavek nesplnil, byl namístež postup správního orgánu I. stupně, který řízení usnesením podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil s tím, že žalobce nepřipojil k žádosti platnou listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost – palebná stanoviště jako střelnici tak, jak vyžaduje § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních.
18. Pokud žalobce tvrdil, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, pak s tímto právním náhledem žalovaného soud nemůže souhlasit, neboť z rozhodnutí jsou zcela zřejmé úvahy, kterými se žalovaný při posouzení odvolání a při přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně řídil. Ostatně tuto okolnost prokazuje i to, že žalobce byl schopen jednoznačně zformulovat žalobní body v dané věci. Jednoznačným předmětem sporu je otázka, zda listina, kterou žalobce předložil a která byla vydána Vojenským stavebním úřadem při Krajské vojenské ubytovací a stavební správě Pardubice, č. j. 101-24-424 ze dne 14. 11. 1980, je či není listinou ve smyslu ust. § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, případně, zda žalobce mohl nedostatek takové listiny nahradit předložením výpisu z katastru nemovitostí. Tyto otázky žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně zodpověděl, když objasnil, že se jedná o nově zřizovanou střelnici soukromým subjektem, a tudíž je zapotřebí předložení kolaudačního rozhodnutí nebo obdobné listiny, kterou se povoluje užívání stavby k určenému účelu podle stavebního zákona.
19. S ohledem na uvedeně, krajský soud dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení při jednání soudu vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 20. listopadu 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu